

DANICA.

Katolišk cerkven list.

Tečaj VIII.

V Ljubljani 4. prosenca 1855.

List 1.

Vošilo o novim letu.

Odeja snežna zemljo krije.
Ledene solze potok lije.
Zmrazuje v gaji ptičkov rod;
Pa zopet se spomlad rodila.
Cvetlice zale bo zbudila,
Obhajati stvarnice god.

Tako po sercu zima brije.
Ko se veselja solnce skrije
In stiska nas britkosti škit;
Pa zopet serce radovalo.
Veselja solnce bo zasjalo.
Otajal led bo sreče svit.

Zato na jutro nov'ga leta
V kraljestvo ljubiga Očeta
Naj jasno vzdigne se oko;
Z nebes studenec večne sreče
Naj z blagoslovom Božjim teče —
Zveselovaje vso zemljo.

Tak naj vam sreča vence spleta,
Greje serec ljubezin sveta:
Tovars vam bodi sladek mir!
In nov'ga leta svitla zarja
Vam bo zlatila brez viharja
Veseliga življenja tir.

J. Virk.

Priprava k službi Božji.

(Idimo v Betlehem. Luk. 2, 15.)

Kakor hitro angel Gospodov pastirčkam rojstvo Mesijevo naznani, jim serce zažari in se med sabo spodbadajo: „Idimo v Betlehem, hitimo gledat, kar nam je Bog naznaniti dal“. Brez odloga popusté čede in urno gredó, kamor jih Bog kliče.

Glejte kristjani prelep zgled prave gorečnosti, in resnične pobožnosti! O de bi se tudi mi po zgledu tih priprostih pastircov ravnali! O de bi se tudi mi med seboj k dobrimu spodbadali in neprenehama opominjali v novi Betlehem t. j. v cerkev hoditi! Mož naj ženo, žena moža, starši otroke, gospodarji in gospodinje posle in vse podložne pogosto opominjajo in priganjajo, de bodo v cerkev k službi Božji hodili. Vender še to ni zadosti, de službo Božjo natanko obiskujemo; ako bi to zadostilo postavi Božji, bi se mogli cerkovniki, orglarji in strežaji, ki brez vse glave toliko sv. maš slišijo in gotovo službe Božje ne zamudé — že vsi svetliti in kar za nebesa zreli biti. Pripraviti se moramo za službo Božjo, kristjani! dobro se moramo pripraviti, ako čemo kaj sadu, kaj zakladov za nebesa od nje prejeti. (Ti pa, bravec moj! ne derdraj po železnici, ampak vozi samotež, beri počasno in premišluj, ali si se že kterikrat le količkaj pripravil za to sv. opravilo.)

Ako mogočen gospod reveža k sebi pokliče, de bi si kakšno dobroto ali milost od njega sprosil, kaj ne, kako urno in brez odloga se osrečena sirota osnaži in po moči olišpa; kako vso pot misli in tuhta, kaj in kako bi govoril, kako se vedel, de bi se milostnemu dobrotniku prav prav prikupil, in njegovo ljubezen do sebe poviksal? Bog, kralj nebes in zemlje, gospod življenja in smerti, nas vabi in nam terdo zapoveduje, de moramo vsako nedeljo, vsak zapovedani praznik priti v njegovo poslopje, v cerkev, k službi njemu v čast in hvalo, sebi pa v korist postavljeni. In če že ljudi tako častino, oh koliko skerbniši se moramo pripraviti za vredno obiskanje živiga Boga, proti kterimu so velikaši in boljarji tega sveta le borni červiči, periš prahu! Koliko skerbniši se moramo pripraviti za vredno obiskanje živiga Boga, ki je samo z voljo svojo svet iz nič vstvaril; ki le z voljo svojo ves svet obderzuje in ohranjuje; ki stavi mejnike in jezove serditim valovam bobnečiga morja; ki vetrovam zapoveduje, grom vodi in strele dervi; ki odkazuje pota in tek zvezdam; pred kterim se zemlja trepetaje stresa, kteri vse stvari lahko v tem migljeji v prah in pepel spremeni!

In tega Gospoda mi manj čislamo, kakor pozemeljske zapovednike! O prederzne stvari! Namesti ponižanja in kesanja, namesti strahu in svete groze zavolj svoje nevrednosti se vsi prešerni, vsi nečimurni, z ostudnimi gobami pregreh in gerdobij omadežani pred tega Boga upamo. Ali se ne bojimo veže Božje oskruniti; ali ne strepetamo o misli Božje svetosti in pravice, de bi utegnil ogenj z nebes šiniti, ali zemlja zazijati in nas žive požreti, kakor je pogoltnila Korea, Datana in Abirona, ki so se že samo zoper Mozesa, namestnika Božjiga, spuntali bili?

Oh kristjani! to je prevelika prederznost, to se pravi, Boga skušati, če brez vse priprave v cerkev stopimo.

I kakšna priprava pa mora biti? Pač lahka, težke vem de noče nobedin; zatoraj čem le lahke pomočke svetvati.

Vesel in rad hodi v cerkev. Bog ne ljubi prisiljene molitve, in psalm 99. pravi: „Veselite se Boga, služite Gospodu z veseljem, hodite pred njegovo obličje z radostjo“. In zopet drugi psalm govori: „Veselil sim se, zavolj tega, ker mi je bilo rečeno, de gremo v hišo Gospodovo“.

Nobena reč, noben vzrok naj te ne zaderšuje od službe Božje, če ga vest veljarniga ne spozna in ne poterdi.

Za majhne krajcarčke, clo za požirk žganjčka o mrazu in solnčnim pripeku, po dežji, snegu in

blatu vse hribe in doline pregabate, vse kota prebredete in pretaknete, clo v bolezni, de le še lažiti kdo zamore, za to rudo vse storite. In za Boga, oh za Boga se le malo kej stori. Dolga, nezložna pot, pohleven dežek, majhna sapica, blato in sneg vas ze doma priderzuje. Glejte, glejte malikovavskih Izraelcov! Kakor so ti zlato tele rajši častili, kakor živiga Boga, ravno tako tudi današnje dni marsikdo za zlato, za srebro, za papir več stori, kakor zavolj Boga; za požirk strupeniga žganja (sram me je povedati) se več trudi, kakor zavolj Boga. Ko pa Božja služba mine, o potem ga ne bo nikdo mogel doma obderžati; potem naj dež curkama lije, naj sneg nebo zatamni, naj bo blato do kolen, ali naj sapa poslopja podčra in drevje lomi, — potem pa mora tak na krive pota se podati, ko bi bilo tudi še tako deleč.

Bratje, nikar tako! „Kaj pomaga človeku, ako ves svet dobi, njegova duša pa škodo terpi?“ Spreobrnite se, poboljšajte se: če imate zavolj Boga na poti kaj terpeti, darujte vse grenkosti v čast njegovo in odpusenje grehov svojih. Oh koliko zaslug, koliko zakladov za nebesa si boste s takim voljnim poterpljenjem pridobili, clo vse te pota vam bodo v Božje pota štete. Ko jo od doma odrineš, pusti vse skerbi in nečimurne misli doma. Premisli vsak, kamo greš in de boš kmalo pred vsevidniga Boga stopil, ki pregleduje serce in dušo, ki pozna želje, misli in djanja tvoje. Tiho in spodobno se vedi v cerkev gredē; ne klepetaj in ne regljaj, de bi človek po sumu mislil, to mora vsaj truma žerjavov prileteti, pa komaj dve ali tri jezičnice prikimajo. Ne sodi in ne obrekuj neprenehama vašanov, ali ptujih ljudi. Nehaj, nehaj! Čez druge kročeš, sebe pa lepo misliš? Ravno to sajasto opravljanje priča, de tudi sama nisi nesnage ostergana.

Ne prepiraj se, ne preklinjaj, ne roti se, in ne predajaj ljudi hudobi.

Kregi in prepiri izvirajo iz piškavih, hudobnih serc; kletvice in pridušanja je učil nasprotnik vsiga dobrega, prijatel in podkurjavec rotnikov. Ti grehi so posnemanje pekla na zemlji, zatoraj se ne spodobijo Božji poti, še manj pa Božji veži. Sv. Duh v pregovorih pravi: „Deleč je Bog od krivičnikov; samo pravične On usliši“. Kaj take, ki se za vsako besedo kregajo, in pri vsaki nevolji zakolnejo, take bo pa Bog v cerkvi uslišal?

Bodi vedno, zlasti v cerkev gredē ponižen in ne porikuj se čez druge.

Snetjavi in ogoljeni klasovi tudi polne in priklonjene brate svoje prezéraj; prazni sodovi tudi naj jasnejši bobné, pa ravno po tem znamenji se njih piškavost in puhlost spozna. In kak vzrok imaš ošaben biti? Mar zavolj telesnih prednost? Brate! kar si in kar imaš, je dar Božji, kaj s tujo robo, s posojeno lepoto se boš bahal in šopiril? In kaj je vender ta telesna lepota? Oh, pomladanski sneg, ki se o prvem solcu izsolzi in stopi. —

Ta lepota je belež smradniga in trohljiviga mesa; je olikan obod, ozaljšana posoda, v kateri se vsa nesnaga nahaja. Ako bi bile tvoje roke svitlejši od čiste lilije, tvoje obličje lepši in prijazniši od jutranje zarje, saj tudi ne terpeš dalj kakor lilija, kakor zarja. Le ena sama sapica, ena sama bolezen umori tvoje lilije, razpraši in razžene zarjo. Okrogle ročice splahnejo, belina se v zoperno rumenino spreminja, vse košice lahko presteješ, koža plahta kakor oblačilo na količu in enako vervem je podprežena z visnjevimi žilami. Polno cveteče oblič-

je usahne, se uskoči in skerči; prezale oči hirajo in zmedle, ter se globoko uderó; clo lasje, ktere noč in dan snažiš in kdo ve s čem mažeš in sučeš, clo lasje osivé ali pa še zginejo. Glej neumnež, zavolj koga se zviraš in napihavaš!

Ali se pa morde zavolj oblačila ponašaš? Brate, zavolj tega še nimaš vzroka se šopiriti. Da li obleka človeku ceno in vrednost?

De, bedaki in in tepci, napuhneži tebi podobni, vi pač le na zlato in svilo zijate, ali modrih in skušenih zunanjih lišp in blisk ne oslepi. Okuj žakelj za oglje z zlatam, z bagoram in s svilo ga prevleci. Je li zdaj kaj več vreden? Žakelj ostane črni ogljarski žakelj.

Naj se ti vender enkrat oči razklenejo, in spoznaj, kako nečimurno je, zavoljo obleke si kej domišljevat. Saj se ne priklanjaš oslu, ki zlato, drage kamenčke, svilo, bagor, barzun in drugo lepoticje nosi; kaj telo, pešico prahu z mehko in drago odejo pokrito, boš pa samo zavolj lišpa častil? Le ponižnost in pohlevnost Bog ljubi. Ošabnež se previsoko povikša, zato je vedno v nevarnosti, de bi ga Bog v globino ne trešil. Ponižno in čisto serce, če ravno v pertenini, ljubi Bog; napuhnjeno, ošano, in prevzetno pa čerti, naj bo tudi z zlatam okovano, s svilo in tančico odeto.

Posebno te pa opominjam, de se varovaš pohujšljivih gororov.

Naj gerši, prav peklenska navada je ta, de se v cerkev gredē zlasti mlado ljudstvo obojiga spola zbira. Navadno taka brozga potama nepoštene šale, pohujšljive burke uganja, strupen dim nečistih besedi iz gnjilih ust vali in nedolžne ovčice Kristusove s pohujšanjem in zgledam v ostudne živali spreminja. O gorje takim! Ako Jezus grozi in žuga pohujšavcam, oh kako bo se le pohujšanje strahoval, ki se godi na sveti, na Božji poti, na poti v cerkev, kjer bi se mogli dobri zgledi dobivati!

Pojdi tadaj vselej vesel in rad v cerkev; ne zaderšuj te vsaka malenkost; pot in druge nadlošnosti hoje Bogu v čast daruj, ne bodi razmišljen, ne jezika neprenehama in ne opravljaj ljudi, ampak premišluj, kam zdaj greš; ponižno in pohlerno hodi; nikogar ne pohujšuj, ampak z lepim zgledam vse k pobožnosti spodbada; posvari napačno ravnanje, ker to je dušno dobro delo.

Ko tako zbran in pripravljen do cerkve dojdeš, ne ostajaj zunaj, saj tako redko vanjo prideš; in še te drobice časa, ki si ga je Bog v čast odločil, še te minutice bi mu ti jemal?

V judovski tempelj ajdje niso smeli stopiti; tudi v prvih časih kersanstva niso smeli očitni grešniki v cerkev priti, ampak zunaj so mogli ostati, v spokorni obleki in z opepeljeno glavo v cerkev gredočim se priporočevati, naj bi se jih usmilili in od škofa dovoljenje sprosili, de bi smeli kmalo v cerkev med verno čedo iti. Današnje dni ta zapoved več ne velja, pa kdo bi mislil? še so taki kristjani na svetu, ki se sami prostovoljno pred cerkev postavljajo in se s tim vedenjem tudi očitne grešnike ali clo ajde spoznavajo in ljudstvu razključujejo. Taki očitni grešniki s postopanjem zunaj cerkve kažejo, de jim res Bog in njegova hiša ni clo nič mar, de so tedaj smeti, ki morajo od pšenice, de so kozli, ki morajo od ovčic ločeni biti. In tudi Kristus sam to razsodbo poterdi. „Kdor cerkve ne posluša, ta naj ti bo ajd in mitar“. Kolikrat so pa ti postopači od cerkve t. j. od nje služabnikov opominjani in svarjeni, pa vse besede

vse žuganje nič ne pomaga, tedaj so resnični ajdje in očitni grešniki, suhe veje na drevesu, ki so samo še za kurjavo dobre. *Pojdi hitro v Božje svetlišče, brez vroka se ne mudi kar nič zunaj. Pokropi se z blagoslovljeno vodo, šeli vsih napak očisten biti, in obšaluj vse pregrehe.* Če že nam naj boljši jedila iz nesnažnih posod ne diše, kako bi Bogu, neskončno svetimu in pravičnemu, dopadla molitev, ki izvira iz goboviga, z ostudnimi grehi napolnjeniga serca? *Skesaj in ponižaj se pred nezmerno sretostjo Božjo; postavi se pred nebeski prestol, in misli si, de ima Bog sroje oči vedno v te vperte.*

Kadar kdo pred mogočnim Gospodam stoji in se z njim pogovarja, takrat z družimi mislimi nima opraviti, ampak le pazi, kaj in kako bi dopadljivo govoril. *Ravno tako tudi ti vse tuje, vse posvetne in nečimurne misli in šelje zapodi od sebe, in le na Boga misli, le samo v Boga se utopi, ter se mu naj pred kleče zahvali za milost, de si mogel v cerkev pred njegovo obličje priti.* O koliko ljudi nima te sreče; koliko jih je bolnih, koliko jih pa zavolj dalje ne more ne do cerkve ne do duhovnika priti. So v Ameriki in Avstralii kraji, kjer imajo kristjani po 30 do 50 ur hoda do prve cerkve. Oh kako goreče želé tam pravi katoličani k službi Božji priti, pa nimajo te milosti, le kake tri krate jih morde ta neprecenjena sreča doleti. Mi pa imamo tako blizo cerkve in duhovne in vendar kako so pri vsi ti priložnosti nekteri tako nemarni, leni in zanikerni v službi Božji! O mlačnost, koliko duš ti pogubiš!

Tako pripravljen pričakuj v molitvi (če je čas, je s. križev pot posebno pripraven), očitne službe Božje, in če si le resnično prizadevaš, pobožno in serčno moliti, boš zakladov za nebesa dovolj si nabral.

To meni nič mar!

V mestu Ulmu na Parskim je živel nedavno možak, ki so pametni ljudje od njega govorili in rekli: Veste kaj? ta le človek je s pregovorom, „to meni nič mar!“ ki ga je vedno v sercu in na jeziku imel, obogatel, in vse ga rado ima.

Bil je mož pošten, delaven, ves bogoljuben, zraven tega pa ubožin. Prodajal je v svoji štacunici razne berklarije in s tem je preživil sebe in svojo družinico. Ljudje so hodili zjutraj, so hodili čez dan, so hodili zvečer v njegovo štacunico, in so si nakupovali, ta to, uni to, kar jim je treba bilo. Ko so si vsi nakupili, so začeli pa prodajati vsak svoje novice in neumnice, ter praviti vsakih mnogih reči, kar je, in kar ni, bodi si prav ali ne prav. Rekel je kateri: Sosed tamkej-le, to ti je pravi skopež, nikomur bi mervice kruha ne pervošil, čuda, de le kdo pri njegovi hiši ostane; sosed na unim kraji pa je živa pokora, ves ljubi dan se krega in rohnja nad svojimi otroci; nobeden se ne sme iz hiše ganiti, misli, de bo res same svetnike zredila. Drugi je spet rekel: Tam v uni hiši na koncu je prava zbrozga skupej; ali je res, de je njih sin svojemu tovaršu zlato uro ukradel? — njegov mlajši brat je že tako večkrat zapert bil: jih mende njih mati tako uči. Še več taciga so zlobodrali, lagali, opravljali in obrekovali, kar osma zapoved Božja prepoveduje. Na vse tako in enako je mož v štacuni odgovoril: „To meni nič mar!“

V tém je jelo med ljudstvom hudo vréti, začeli so se puntati. Bilo je leta 1849. Perdervilo

se jih je v štacuno na trope in kope, ter so začeli gerdo objedati kralja in gosposko. Hotli so tudi vediti, kaj priprosti štacunar od tega misli? On pa je na vse to odgovoril: „To meni nič mar!“ To pa se jim je kadilo; začeli so ga kleti in mu debele kar na vse usta praviti, tudi so mu pred hišo spačeno godbo (mačji cvil) napravili. On pa je k vsimu temu pohlevin ostal. Njegov sosed, bližnji kupec, je vpil in razsajal z unimi, in je bil eden nar hujših spertnikov. Čez nekaj časa pa je ta vertoglavnost mem šla, zmotene glave so se ljudem zjasnovale, in razširjala se je govorica: To je bil vender le pametin in previdin mož s svojim: „Meni nič mar!“ Poslednjič so vsi ljudje nar rajši pri njem kupovali, zlasti ker je imel tudi vselej pošteno robo, in je dajal dobro vago. Veliko jih je peršlo kupovat tudi za to, de so ga spoznali, in njegova kupčija se mu je vedno boljši in boljši obnašala. Njegoviga sosed štacuna pa se je praznila in je bila zapušena. Rekli so: To je rogovilež! Uni pa je bogatel in vse ga je ljubilo. — Koliko manj greha bi se storilo, ko bi se začeli po tem pametnim možu ravnati, koliko prigrévanja vesti bi se človek ognil! Pa kaj? ker je osma zapoved skoraj pri vsih stanovih iz šege prišla.

Ogled po Storeuskim.

Od Kupe. V poslavljenje za vso Krajno preimennitniga blagidana petdesetletniga mašništva milostiviga gospoda škofa in kneza Antona Alojzija je bila Radoviška cerkev, prvi zmed treh spominkov, ktere so milostivi knez v Metliškim dekanatu v vedni spomin si postavili, od visokočastitiga dekana gosp. Vinc. Vovka 15. grudna prav slovesno blagoslovljena. Že na predvečer te vesele slovesnosti je bil prelepi, na prijaznim homcu poleg cerkve na novo sozidani farovž prav lepo razsvitljen, pred kterim so možnarji gromče pokali oznanovaje vernim sveto in imenitno opravilo prihodnjiga dneva. Ko zaželeni in težko perčakovani dan napoči — bil je prav lep in prijeten dan — je od vsih strani skupej vrel pobožno ljudstvo na vabljeni hribčik, gledat in se vdeleževat svetiga opravila. Ob desetih je bilo blagoslovljenje cerkve, potem pa peta velika sveta maša, med ktero so zvunaj možnarji prav dobro gromeli. Prav lepo je bilo tu gledati verno ljudstvo, ki je do solz ginjeno svoje roke v goreči molitvi proti nebesam povzdigovalo za ohranjenje in srečo tako milostiviga in dobriga pastirja. Tako je bil ta za Metliško okolico nepozabljivi dan praznovan. — V nedeljo, to je 17. dan, je bila še v farni cerkvi velika peta s. maša z zahvalno pesmijo od visokočast. gosp. dekana za ohranjenje našiga ljubiga višiga pastirja večnemu Bogu v čast darovana, pri kateri so tudi Metliški gosp. uradniki pričujoči bili.

Iz „Innsbrucka“ smo te dni lepo, pa v serce ginaljivo novoletno darilo prejeli, namreč kratko popisovanje življenja ranjega misionarja Alojzja Hallerja. (Kurze Lebensbeschreibung des Hochw. Herrn Alois Haller, apostol. Missionärs in Central-Afrika. Von Dr. J. C. Mitternützner. Chorrherr von Neustift und röm. Akademiker). Na 72 straneh v osmerki je življenje tega, smemo reči, svetnika popisano; vsaka beseda, ki njega zadeva, globoko v serce sega, ker iz vsiga njegoviga djanja in nehanja globoka bogoljubnost in duh praviga kristjana dije. Bravec, kterimu se bo varečilo, te bukvice prebrati, bo iz njih več pridobil, kakor iz mnogoterih debelih in z obširno učenostjo pisanih knjig; tega smo mu porok.

Iz Kaire zvemo, da je duhoven Nikolaj Olivieri s P. Andrejem vred iz reda presv. Trojice za odkupovanje sužnjev mesca listopada zopet 50 zamurskih deklic, nekaj v Aleksandrii, nekaj v Kairi iz sužnosti rešil, s katerimi se je zdaj v kratkim v Evropo prepeljal. Znano je, da imenovani duhoven deklice v ženske dobrotne samostane razdeluje, kjer se v keršanskim nauku podučijo in kerstijo. — V ravno tem dopisu je rečeno: „18. listopada smo 21 nun iz Kaire proti Suecu odpravili; 17 njih iz Francoskiga za apostolska vikariata Bombay in Agra, 4 pa nemkinje iz naprave angleških gospodičin iz Nymphenburga na Parskim za apostolski vikariat Patna“.

Z Blejskiga jezera. H. — Lepote Blejskiga jezera je že marsikdo popisoval, in prijetne pesmi se od nje in od Kraljice, ktera si je v njegovi sredi sedež izvolila, po slovenski zemlji popevajo. Naj jez pa kaj družiga od onod povem. Stara pravljica je (glej Linhart B. II. str. 258.), da v neverskim času je stal v sredi jezera tempel malika Radegasta, indiškiga Višnuta, boga podnebja in vode; v pesmi „Kerst pri Savici“ je imenovana praznoverska Živa. Pa umaknile so se že davno te neverske spake. In njih ostanki so se v globokim jezeru utopili, postavil pa se je ondi sedež prečisti Devici, neomadežani Kraljici Marii. Kdaj vendar se je to zgodilo? V listu, s katerim je papež Inocenci VIII. l. 1485 posest Blejske grajšine za Briksenske škofe in korarje poterdil, je povedano: Nekaj časa po tem, ko je cesar Henrik II. v l. 1004 Blejsko grajšino škofu Albuinu v dar podelil s tem, da po njegovi smerti gresta dva dela dohodkov sledečim škofam, en del pa korarjem Briksenske cerkve: so ti korarji in drugi Kristusovi verniki na nekem otoku pod Blejskim gradom kapelico pod imenom svete Marije sozidali, ktera se je prostija imenovala, in ktera je bila v oblasti Briksenskiga škofa, kar volitev mašnika zadeva; na prošnjo korarjev pa je imenovani papež kapelico z vsemi pravicami in drugimi lastinami s korarskim posestvom soedinil in združil. (Prepis Ljublj. muzeja.) Pervi po imenu znani Blejski prost je Henrik, podpisan med pričami v vstavnim pismu Velesovekiga samostana l. 1238. (Prepis Ljublj. muz.) Večji cerkev je bila pozneje postavljena, in Žiga Lamberški, prvi škof Ljubljanski, jo je posvetil v l. 1465, kar je bilo ravno znamenje, da višji duhovna pravica za to cerkev je prišla do Ljubljanskiga stola, kakor je bila pred pri Oglejskim. (Listi v škofijskim arhivu.) Sedanja cerkev Matere Božje na jezeru je bolj noviga zidanja.

Razgled po keršanskim svetu.

V Petrinji so bili 21. listop. trije hudodelniki v smert peljani. Bili so staroverci; pa njih duhoven jih ni hotel za smert pripravljati. Gosposka toraj katoliškiga duhovna k njim pošlje, ki jih z veseljem podučuje in k resničnemu obžalovanju storjene pregrehe spodbuja. In glej, s serčno žalostjo so hudodelniki pred smertjo spoznali hudobijo, ki so jo poprej tako terdo tajili, in eden zmed njih se je že v katoliško cerkev vernil ter zakrament svete pokore in sv. Rešnjiga Telesa prejel.

„Ilas“ je naznanil, da se je v Olešnici neka mati na smertni postelji v katoliško cerkev vernila v veliko veselje svojiga sina, gorečiga katoličana, kteri je za njeno spreobrnjenje veliko veliko molil.

Erdeljski škof prečastiti gospod Dr. Ludovik Haynald so za bogoslovce pravno bogoslovje Guritovo vpe-

ljali, ki ima naslov: Compendium theologiae moralis auctore Joanne Petro Gury, S. J., in Collegio Romano professore. Te bukve močno hvalijo.

Sloviti pravdnik in mestni svetovavec v Brodnica, Dr. Karol Boersch, protestant, v časniku „Niederrheinischer Courier“ katoliške duhovne in usmiljene sestre močno hvali, ker so unim, ki so kolero imeli, s toliko keršansko ljubeznijo stregli. Prečastiti gospod Brodniski škof sami so jim v tem lep zgled dajali, ker so bolnike v bolnišnici in po revnih hišah obiskovali, tolažili in obdarovali.

Časnik „Moniteur“ naznanja: Vse sporočila, ki jih je vojni minister zastran strežbe v bolnišnicah iz vzhodnih krajev prejel, pripovedujejo, s kakšnim uspeham usmiljene sestre bolnim in ranjenim vojakom v Krimu strežejo. Njih serčnost po vsi Evropi odmeva in marsikako posnemanje dobiva. Zgled usmiljenih sestrá je dovolj sadu obrodil; nobena naredba ne bo prekosila skerblijve strežbe in velikodušniga zatajevanja usmiljenih sester, ki imajo le v nebesih svoje plačilo, in ki ga njih veliko že vživa, ki so v svojim poklicu umerle. — Nedavno so bile usmiljenice že tudi v vojaško bolnišnico v Parizu poklicane, in upati je, da se jim bodo tudi druge vojaške bolnišnice zročile.

V časniku „Volkehalle“ se bere sporočilo iz Pariza, da so 15. grudna popoldne cesar, cesarica, dvorni gospodje in gospé v cerkev „St. Germain l'Auxerrois“ prišli, kjer so dolgo, pa pobožno molili, in poslednjič žegen s presvetim Rešnjim Telesom prejeli. Molite za nas, je rekel fajmoštru Napoleon iz cerkve gredé.

Svetinja, ki so jo sv. oče 8. grudna v Rimu zbranim škofam v spomin dali, je iz avstralskiga zlata in ima napis: *Deiparae virginis sine labe conceptae Pius IX. Pont. Max. ex auri Australiae primitiis sibi oblatis cudi jussit IV. id. Dec. MDCCCLIV.*

V Avstralii že štejejo 2 viši škofa, 11 škofov, pa 6 apostolskih namestnikov. Za dušni in telesni blagor otočanov si posebno veliko prizadevajo anglikanski, irski, laški, španski redovniki sv. Benedikta.

Prijazna ponudba gospodam duhovnam.

Neki goreč duhoven nam na rso moč širo priporoča, da naj bi začeli v Ljubljani cerkrene govore, zverstene po cerkrenim letu, na svitlobo dajati, in pravi, da ne bo pred počival, da to reč na noge spravi. Kako prav da bi nam duhovnam to slušilo, vsak duhoven sam čuti in skuša; in ker dolgo cencanje in pretehtovanje skoraj nikoli nič prida ne prinese, torej bers in naravnost prosimo tiste gospode duhorne, kteri bi šeleli take govore prejemati, v *Ensim* mescu vredništvu to svojo željo naznaniti. Ako jih bo toliko, da bi kam kazalo, bomo ravno tako urno skusili dobrih, jedernatih in primernih cerkrenih govorov, — ne toliko po tujšini iskati, kolikor od slovenskih govornikov proti spodobni odmeni prositi in dobivati, (ne skerbi nas za trarino ali materijo), ter delo v Bošnjim imenu začeti. Za vrednika in založnika se bo tačas poskerbelo, in ako Bog da. bo res veliko prelepih pridig pozabljenju otehtih, Bogu v slavo, v blagor vernim in v polajšanje duhovnam, kakor naš gospod priganjarec pravi. V *Ensim* mescu tedaj se bo razločilo, če bo kej, ali nič. Vredništvo.